

Arrest

nr. 185 663 van 20 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 29 september 1993 te al Adhamiyah, Bagdad. In 2000 verhuisde u naar de wijk Ur waar u samenwoonde met uw vader al A.(...) H.(...) J.(...), uw moeder al A.(...) F.(...) H.(...) en uw vijf broers, A.(...), M.(...), R.(...), A.(...) en O.(...). U begon in 2014 een universitaire opleiding aan de Universiteit van Bagdad als landbouwingenieur maar staakte uw studies in 2015 vanwege uw problemen. U werkte van 2013 tot 10 augustus 2015 in het kippenverwerkingsbedrijf al Hassanaat waar u verantwoordelijk was voor de diepvriezers. Het bedrijf levert vlees aan onder andere gevangenen over heel Irak en is verbonden met de Fadhila partij (Islamic Virtue Party). De partij wordt namelijk financieel ondersteund door het bedrijf.

In februari 2009 werden u en uw broer A.(...) omwille van jullie kledij op straat aangesproken en opgepakt door de sjitische militie –Jaish al Mahdi (JAM). Jullie droegen een bermuda, hetgeen verboden is. Jullie werden naar de husseiniya Mustafa gebracht waar jullie zweepslagen kregen en een belofte dienden te ondertekenen dergelijke zaken niet meer te doen. Na ongeveer 5 uur werden jullie terug vrijgelaten.

Rond 5 augustus 2015 zouden drie mannen, naar u meent betrof het hier militieleden, aan uw deur gestaan hebben en wilden zij u spreken. Slechts één van hen stelde zich voor, Mustafa Abu Jaffar. Zij wisten wie u was, waar u werkte en wat uw functie op het werk inhield. Ze eisten dat u de diepvriezers zou uitzetten op het moment van de nieuwe levering op 10 augustus 2015. Zij weigerden verdere informatie te geven, vroegen uw telefoonnummer voor verdere contactname en lieten u verstaan geen keuze te hebben. Uit schrik ging u akkoord met hun eis. Op 10 augustus kwam er inderdaad een groot aantal nieuwe goederen binnen maar u schakelde de diepvriezers niet uit. Op het einde van uw werkdag, omstreeks 18 uur, ging u rechtstreeks naar het huis van uw vriend A.(...) T.(...) in de wijk Binouk onderduiken. Mustafa Abu Jaffar belde u op maar u nam niet op. Uw vader belde u vervolgens met de boodschap dat de mannen opnieuw bij u thuis waren langs gekomen en u eveneens gezocht hadden bij uw grootvader en uw vrienden. Op 12 augustus 2012 hoorde u van uw broer dat uw auto, geparkeerd voor het ouderlijke huis, in brand werd gestoken. Uw vader had de dader herkend als zijnde één van de drie mannen die voorheen langsgekomen waren. Uw vader diende op 12 augustus 2015 een klacht tegen onbekenden in bij de politie.

U ontvluchtte Irak op 15 augustus 2015. U werd naar de luchthaven van Bagdad gevoerd, vloog naar Erbil en reisde vervolgens, op legale manier, naar Turkije. U reisde verder via Griekenland en de Balkan-route naar België. U kwam aan op 31 augustus 2015 en diende uw asielaanvraag in op 2 september 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart (d.d. 19/06/2011), nationaliteitsbewijs (d.d. 21/08/2011), kieskaart, rijbewijs en een tewerkstellingsattest. Verder legde u kopieën neer van de eerste pagina van uw paspoort, uw voedselrantsoenkaart, de woonstkaart van uw vader, een politieaangifte en prints van drie foto's genomen op uw werk.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van onderstaande redenen.

Eerstens kunnen de problemen die u heeft gekend in 2009 niet als dusdanig worden beschouwd dat zij zouden leiden tot een nood aan internationale bescherming. U verklaarde namelijk zelf dat jullie dit voorval 'als niets beschouwden'. Dit maakt voor jullie deel uit van het dagelijkse leven, en wordt niet als probleem gezien (CGVS, p. 8). U maakte na dit voorval dan ook geen aanstalten om uw woonplaats te verlaten of om het land te ontvluchten en vermeldde het niet op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw asielmotieven hadden dan ook geenszins betrekking op dit voorval.

Wat betreft de problemen die u in 2015 zou hebben gekend, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u over geen enkel onderdeel van uw relaas in detail kon treden of duidelijkheid kon verschaffen. Dit leidde dat u het CGVS niet kon overtuigen van de waarachtigheid van uw verhaal.

Vooreerst bleek u amper enige weet te hebben over de gevangenisopdrachten van het bedrijf waar u werkte. Nochtans beweerde u over een gevoelige positie te beschikken en stelde u dat ongeveer de helft van het bedrijf van u afhankelijk is (CGVS, p. 17). Hoewel u verklaarde dat jullie alle gevangenis van Irak bevoorraadden, bleek u er slechts twee te kunnen opnoemen, namelijk de Abu Ghraib en al Taji gevangenis, twee gevangenis in en rond Bagdad. U vermoedde dat er ook een gevangenis in de luchthaven van Bagdad is en dat ook de gevangenis van de politiekantoren door jullie bevoorraadt werden (CGVS, p. 13). Hoeveel gevangenis jullie moesten bevoorraden, wist u niet want dat was uw taak niet. Of die gevangenis dan volgens een bepaald schema bevoorraadt werden, wist u evenmin

maar u vermoedde dat dit volgens een rooster verliep (CGVS, p. 13-14). U vertelde dat de leveringen voor de gevangenen getransporteerd werden door externen maar wie zij dan precies waren, wist u andermaal niet. U hield het op: 'misschien bedienden van het ministerie van Herstellingen of van de gevangenen zelf' (CGVS, p. 14). Dat distributie en levering niet tot uw taken behoorde (CGVS, p. 13), vergoelijkt niet dat u dermate weinig weet over één van de belangrijkste opdrachten van uw bedrijf en een potentieel belangrijk element in uw asielrelaas. Het mag namelijk van u verwacht worden dat u weet hoe uw bedrijf globaal gezien werkt. Ondanks uw zelfverklaarde belangrijke functie (zie supra) bleken uw verklaringen echter een aaneenschakeling te zijn van hypothesen en onwetendheden, hetgeen vragen doet rijzen bij uw beweerde belangrijke positie en grote verantwoordelijkheid binnen de firma al Hassanaat. Bijgevolg kan ook getwijfeld worden aan de problemen die u in die hoedanigheid als werknemer Al Hassanaat, beweert te hebben gekend.

Dit terzijde, de waarachtigheid van uw beweerde problemen wordt sowieso ondermijnd gelet op volgende vaststellingen.

Zo ontbraken in uw verklaringen aangaande uw problemen elke vorm van detail en bleven zij bijzonder op de vlakte. U wist eerstens niet wie u heeft bedreigd en kon zelfs niet aantonen dat uw problemen verband hielden met de milities. U een eerste maal gevraagd wie u kwam bedreigen, gaf u enkel de naam Mustafa Abu Jaffar. Of hij tot een bepaalde groepering behoorde, kon u niet zeggen (CGVS, p. 18). Verder opnieuw geïnformeerd naar wie u benaderd had, zei u ditmaal dat zij tot een militie behoorden, al wist u niet dewelke. Gevraagd waarom u dacht dat uw belagers tot een militie behoorden, zei u: 'wie gaat dat anders doen?' (CGVS, p. 21). Zij droegen burgerkledij, hadden een baard en hun gezichten beschreef u als 'afschuwelijk door de kwaadheid van god over hen' (CGVS, p. 21-22). Zij hadden u verder niets over zichzelf verteld en u wilde zich niet bemoeien met dergelijke zaken door extra vragen te gaan stellen (CGVS, p. 22). U kon gedurende de volledige duur van het gehoor geen concrete elementen aanbrengen ter staving van uw veronderstelling dat de mannen die u bedreigden militieleden waren en beperkte zich louter tot het beschrijven van verschillende uiterlijke elementen. Het spreekt voor zich dat zulks niet volstaat ter staving van uw bewering. Dat u bedreigd zou geworden zijn door leden van een militie, is derhalve slechts een vermoeden uwentwege dat op geen enkele manier hardgemaakt kon worden.

Hoe zij vervolgens zoveel van u te weten kwamen, kon u evenmin duiden. Gepeild naar hoe zij bij u terecht kwamen, legde u uit dat zij alles over u wisten, maar dat u niet wist hoe zij u bereikt hadden. U kon enkel vermoeden dat zij contact hadden met iemand die regelmatig het bedrijf bezocht, dan wel met iemand die in het bedrijf werkte. Maar opnieuw kon u hier niet dieper op ingaan. U wilde namelijk niemand beschuldigen gezien dit haraam zou zijn (CGVS, p. 25). Rekening houdende met uw eerder vastgestelde onwetendheid met betrekking tot het bedrijf en de twijfels inzake het belang van uw functie, rest daarenboven de vraag waarom zij u zouden benaderen indien zij eigen handlangers in het bedrijf zouden zitten hebben. Dient voorts te worden vastgesteld dat u wederom niet verder komt dan het uiten van loutere vermoedens die op geen enkele manier gestaafd worden door concrete elementen.

Verder kon u ook niet verduidelijken om welke reden zij van u eisten de diepvriezers uit te schakelen. Gevraagd naar hun doelstelling, verklaarde u hun hoofdreken of doelwit niet te kennen. Hun actie diende ofwel om het bedrijf verlies te laten lijden of om verrotte goederen naar de gevangenen te laten versturen (CGVS, p. 22). Opmerkelijk is hier wel het feit dat u nadien moet toegeven niet eens te weten of de goederen die op 10/8/2015 geleverd werden en die u vervolgens, mits het uitschakelen van diepvriezers moest vernietigen, wel bedoeld waren voor de gevangenen (p. 22). Later duidde u ook nog op een derde optie, namelijk het schaden van de reputatie van het bedrijf (CGVS, p. 23). Waarom zij specifiek dat bedrijf zouden willen schaadde, wist u niet. U heeft er duidelijk het gissen naar en kon geen enkel van uw vermoedens concretiseren. Dat zij hun precieze bedoeling niet zouden willen prijsgeven en dat u daarover bijgevolg geen concrete info heeft, is enigszins te begrijpen. Maar dat u geen enkele informatie kon geven over de levering en / of het eventuele doelwit dat zij voor ogen hadden, is daarentegen weinig waarschijnlijk in geval van een waarachtig verhaal. Zo wist u niet waar de levering van 10/08 moest belanden, noch of die levering al dan niet voorzien was voor gevangenen (zie supra). U rechtvaardigde uw onwetendheid door te stellen dat u niets te maken had met het binnenbrengen en wegbrengen van goederen en dat dit niet uw taak was (CGVS, p. 22). Dit vormt uiteraard geen afdoende verklaring. Hoe dan ook, vermits het belang dat de vermeende militieleden hechtten aan het vernietigen van een welbepaalde levering en gezien de problemen die u omwille van uw nalatigheid in te gaan op hun eis gevolg zou gekend hebben, is het niet plausibel dat u niet het minste initiatief heeft ondernomen om u beter in te lichten over welke goederen waarheen dienden te vertrekken en uit te zoeken wat hun doelwit zou kunnen geweest zijn. Rekening houdende

met het feit dat u bovendien geen enkel zicht blijkt te hebben op welke levering waar werd bewaard en/of voor wie die bedoeld was, kan opnieuw geenszins worden ingezien waarom uw belagers zich specifiek tot u zouden wenden met de vraag een bepaalde levering, i.c. de levering van 10 augustus, te vernietigen.

Hoe de militie voorts nog de dag zelf, vlak na het einde van uw werkdag, te weten kwam dat u de diepvries niet had uitgeschakeld en hun eis naast u had neergelegd, verklaarde u dat dit het geval kon zijn omdat iemand dat aan hen gezegd had, of omdat u hun telefoontjes niet beantwoordde (CGVS, p. 25). Op geen enkel moment kon u enigszins duiden wie deze mannen dan wel zouden zijn. Andermaal kan daarenboven de vraag gesteld worden waarom zij u zouden contacteren en betrekken bij hun zaak terwijl zij compagnons binnen de firma zouden hebben.

Tot slot was u ook niet eenduidig wat betreft de feiten die zich voordeden na uw vlucht van uw werkplaats naar uw vriend A.(...) T.(...). U verklaarde dat uw vader u belde met de boodschap dat de onbekenden u thuis, bij uw grootvader en bij uw vrienden kwamen zoeken. Na deze telefoon heeft u uw gsm afgesloten (CGVS, p. 21). U gevraagd hoe uw vader wist dat de militie u ging zoeken bij uw vrienden, verklaarde u dat uw vrienden misschien bij uw vader waren langs geweest. Gepolst waarom zij u niet rechtstreeks zouden contacteren, repliceerde u dat zij misschien gebeld hadden maar dat uw telefoon uitgeschakeld was. U erop gewezen dat u uw telefoon pas uitschakelde na de telefoon van uw vader, confirmeerde u dit (CGVS, p. 26). Dat uw vrienden u dus zouden proberen bellen hebben vooraleer zij bij uw vader langsgingen en vooraleer uw vader u belde, kan dan ook niet kloppen. Bovendien heeft u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord gerept over het feit dat u ook bij uw grootvader en bij uw vrienden zou zijn gezocht (zie vragenlijst CGVS).

Uit bovenstaande blijkt dat u de vragen keer op keer beantwoordde met 'ik weet het niet', 'ik vermoed' en 'misschien'. U kon op geen enkel moment zekerheid of duidelijkheid bieden, en dit zowel op het vlak van de werking van het bedrijf als op het vlak van de daders en hun bedoelingen. Uw ontoereikende kennis over het geheel van voornoemde elementen doet dan ook de nodige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Naast uw erg vage verklaringen dienen er daarenboven enkele opmerkingen gemaakt te worden die de twijfels aangaande uw geloofwaardigheid verder doen aandikken.

Zo mag het vooreerst ten zeerste verwonderen dat uw belagers u op 5 augustus 2015 zomaar, zonder enige vermomming, thuis zouden hebben opgezocht en u direct zouden hebben ingelicht van hun plannen, dit zonder uw eventuele loyaliteit na te gaan. Er kan nochtans worden verondersteld dat zij vooreerst een duidelijk zicht zouden proberen krijgen op uw visie en houding ten aanzien van een eventuele samenwerking en alles in het werk zouden stellen om een eventueel falen van hun opzet te vermijden, alvorens hun plannen uit de doeken te doen. Dat zij niet zouden hebben stilgestaan bij de eventuele mogelijkheid dat u de samenwerking zou weigeren of zou doen alsof u akkoord ging met een samenwerking om vervolgens, via een list, hun plan te saboteren dan wel hen bij de autoriteiten te verklikken, is geenszins aannemelijk. Dat één van uw belagers u bovendien zijn naam en telefoonnummer gaf toen zij u de eerste keer thuis opzochten (CGVS p. 18 ev), is eens zo opmerkelijk.

Het mag bovendien sterk verbazen dat u niemand van het bedrijf geïnformeerd zou hebben over wat u meemaakte. Gezien u zelf aanhaalde dat u het vertrouwen van uw werkgever niet wilde kwetsen door het uitschakelen van de diepvriezers (CGVS, p. 22), is het eens zo onwaarschijnlijk dat u niemand inlichtte over het gebeuren. Gezien uw zelf verklaarde loyaliteit ten aanzien van uw werkgever en de firma, kan toch redelijkerwijs verondersteld worden dat u alles in het werk zou stellen teneinde te vermijden dat uw belager alsnog uw werkgever en de firma zou kunnen treffen. Dat de belagers mogelijks niet alleen u doch ook andere werknemers zouden hebben aangesproken om hen bijstand te verlenen bij de uitvoer van hun plan is immers niet uitgesloten. Ook al zou u voor uw vertrek niet de kans of durf gehad hebben om uw werkgever te verwittigen, blijkt dat u tot heden uw werkgever niet informeerde over hetgeen hem boven het hoofd hing, en eventueel nog te wachten staat. Nochtans had u onlangs nog contact met uw werkgever en dit in verband met het verkrijgen van een attest ter staving van uw tewerkstelling om uw asielaanvraag te staven. Uw baas zou u meermaals gevraagd hebben naar de reden van uw plotse vertrek en vroeg zelfs of iemand u had lastiggevalen. U besloot dit echter te ontkennen. U legde verder uit dat u vreesde dat er opnieuw problemen zouden ontstaan eens uw baas de feiten kende en dat dit een gevaar zou betekenen voor uw familie (CGVS, p. 17). Als verantwoordelijk persoon zou uw baas namelijk niet blijven zwijgen en de zaak heropenen (CGVS, p.

28). Waarom dit problemen voor uw familie zou kunnen veroorzaken is geenszins duidelijk. Dat uw werkgever bovendien bereid was u een attest op te sturen om uw asielaanvraag te ondersteunen terwijl u uw werk voordien zonder enige uitleg had verlaten en hem ook thans geen duidelijkheid geeft aangaande de reden van uw vertrek uit Irak en het feit dat u een asielaanvraag indiende, mag bovendien zeker verbazen.

Verder is het opmerkelijk dat u, nadat u op 5 augustus 2015 door uw belagers zou zijn aangesproken, nog gewoon naar uw werk bleef gaan tot 10 augustus 2015. U verklaarde nochtans dat u reeds schrik had toen u op 5 augustus 2015 door die mannen thuis werd benaderd (CGVS p. 20 en 21). Op 10 augustus 2015 besliste u bovendien, om na uw werk niet naar huis maar bij uw vriend A.(...)T.(...) onder te duiken, dit uit schrik omdat er iets zou kunnen gebeuren (CGVS p. 21 en 26). Indien u effectief vreesde dat er iets zou gebeuren, is het wel opmerkelijk dat u zich, reeds wetende dat u geen gevolg zou geven aan de eis van uw belagers om de diepvriezers uit te zetten, ook op 10 augustus 2015 gewoon naar uw werk begaf en geen rekening zou hebben gehouden met de mogelijkheid dat uw belagers u 's avonds, bij het verlaten van de firma, aan uw werk zouden opwachten om zich ervan te vergewissen of u hun opdracht had uitgevoerd.

Het mag voorts ook verbazen dat uw belagers geen concrete stappen meer ondernomen hebben om u te vinden sinds u op 10 augustus 2015 bij Ali zou zijn ondergedoken. U verklaarde weliswaar dat zij uw auto thuis in brand kwamen steken op 12 augustus 2015, doch, gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen aangaande de geloofwaardigheid van uw relaas, kunnen ook bij de waarachtigheid van deze gebeurtenis de nodige vragen worden gesteld. Wat er ook van zij, dat er daadwerkelijk een band zou zijn met het feit dat u niet inging op de eis van uw belagers de diepvriezers uit te schakelen, is geenszins aangetoond. Uw vader zou u hebben verteld dat hij één van de belagers herkende als de dader die uw wagen in brand stak. Het mag echter duidelijk zijn dat informatie verkregen op deze manier bezwaarlijk als objectief kan worden beschouwd. Bovendien stroken uw verklaringen dienaangaande niet met de inhoud van het politiedocument dat u inzake de brandstichting voorlegde. Immers, in tegenstelling tot uw verklaringen dat uw vader één van de daders herkende (CGVS p. 21), verklaarde hij voor de politie daarentegen dat hij **denkt** dat de onbekenden die u voordien benaderden betrokken zijn bij de brandstichting. Het mag bovendien ook ten zeerste verbazen dat uw vader het in zijn klacht meermaals heeft over uw onbekende belagers, terwijl u nochtans verklaarde dat u van één van hen de volledige naam en telefoonnummer had gekregen (zie supra). Waarom uw vader deze gegevens niet meedeelde aan de politie, is niet duidelijk. Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat het loutere feit dat de politie uw vaders verklaringen noteerde geenszins aantoonde dat de feiten door uw vader aangehaald zich ook daadwerkelijk als dusdanig hebben voorgedaan. Bovendien blijkt het voorgelegde document louter een kopie te zijn waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde toegekend kan worden. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden (informatie dienaangaande in administratief dossier). Het door u voorgelegde politie-atteest kan aldus niet worden weerhouden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs van het feit dat uw auto in brand werd gestoken omdat u weigerde in te gaan op de eis van een aantal personen om de diepvriezers van uw werk uit te zetten. Andere aanwijzingen dat u, tot op heden, nog zou worden gezocht, kan u niet geven. Uit uw verklaringen blijkt daarentegen niet dat zich na de door u aangehaalde brandstichting van 12 augustus nog feiten voordeden dan wel dat u nog zou worden gezocht. Gepeild naar waarom uw belagers hun zoektocht gestaakt zouden hebben, verklaarde u dat u niet aanwezig was (CGVS, p. 28). Zij zouden namelijk geweten hebben dat u vertrokken was, zo stelde u (CGVS, p. 25). Geïnformeerd hoe zij dat wisten, vertelde u dat uw vriend Emir werd aangesproken in een husseiniya en dat naar u werd gevraagd door enkele jongelingen. U gaf echter aan dat deze jongelingen in de husseiniya niet slecht over u spraken en dat u daarenboven helemaal geen idee heeft of zij iets te maken hebben met de mannen die u benaderden (CGVS, p. 25). Dit blijkt dan ook geenszins een geldige verklaring voor hoe uw belagers zouden geweten hebben dat u vertrokken was en niet meer naar u zouden zoeken bij uw familie/ vrienden. Bovendien wonen uw ouders nog steeds in hetzelfde huis als voor uw vertrek uit het land (CGVS, p. 6) Het feit dat uw familie tot op heden op hetzelfde adres woont, er geen problemen kende en er ook geen aanwijzingen zijn dat uw belagers nog naar u zouden zoeken, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u de Commissaris-generaal niet heeft weten te overtuigen van de waarachtigheid noch de ernst van uw asielrelaas en dat u bijgevolg niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas konden bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat documenten slechts een bewijswaarde worden toegekend in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu niet het geval. Bovendien kunnen in Irak alle documenten gekocht worden (zie administratieve map). Uw tewerkstellingsattest toont hoogstens aan dat u voor het bedrijf al Hassanaat werkte maar legt verder geen enkel verband met uw asielrelaas. Bovendien wordt op geen enkele manier duiding gegeven omtrent uw zelfverklaarde grote verantwoordelijkheid binnen het bedrijf. Ook de prints van foto's van uw werk verduidelijken op geen enkele manier uw functie en de daarbij horende verantwoordelijkheden, noch uw vernoemde problemen. Uw overige documenten, uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, eerste pagina van uw paspoort, woonstkaart, voedselrantsoenkaart, rijbewijs en kieskaart, hebben tot slot enkel betrekking op uw identiteit en herkomst, hetgeen niet wordt betwist door het CGVS. De politieaangifte werd hierboven reeds besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met

(zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners

het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden

dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van onderstaande redenen.

Eerstens kunnen de problemen die u heeft gekend in 2009 niet als dusdanig worden beschouwd dat zij zouden leiden tot een nood aan internationale bescherming. U verklaarde namelijk zelf dat jullie dit voorval 'als niets beschouwden'. Dit maakt voor jullie deel uit van het dagelijkse leven, en wordt niet als probleem gezien (CGVS, p. 8). U maakte na dit voorval dan ook geen aanstalten om uw woonplaats te verlaten of om het land te ontvluchten en vermeldde het niet op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw asielmotieven hadden dan ook geenszins betrekking op dit voorval.

Wat betreft de problemen die u in 2015 zou hebben gekend, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u over geen enkel onderdeel van uw relaas in detail kon treden of duidelijkheid kon verschaffen. Dit leidde dat u het CGVS niet kon overtuigen van de waarachtigheid van uw verhaal.

Vooreerst bleek u amper enige weet te hebben over de gevangenisopdrachten van het bedrijf waar u werkte. Nochtans beweerde u over een gevoelige positie te beschikken en stelde u dat ongeveer de helft van het bedrijf van u afhankelijk is (CGVS, p. 17). Hoewel u verklaarde dat jullie alle gevangenis van Irak bevoorraadden, bleek u er slechts twee te kunnen opnoemen, namelijk de Abu Ghraib en al Taji gevangenis, twee gevangenis in en rond Bagdad. U vermoedde dat er ook een gevangenis in de luchthaven van Bagdad is en dat ook de gevangenis van de politiekantoren door jullie bevoorraad werden (CGVS, p. 13). Hoeveel gevangenis jullie moesten bevoorraden, wist u niet want dat was uw taak niet. Of die gevangenis dan volgens een bepaald schema bevoorraad werden, wist u evenmin maar u vermoedde dat dit volgens een rooster verliep (CGVS, p. 13-14). U vertelde dat de leveringen voor de gevangenis getransporteerd werden door externen maar wie zij dan precies waren, wist u andermaal niet. U hield het op: 'misschien bedienden van het ministerie van Herstellingen of van de gevangenis zelf' (CGVS, p. 14). Dat distributie en levering niet tot uw taken behoorde (CGVS, p. 13), vergoelijkt niet dat u dermate weinig weet over één van de belangrijkste opdrachten van uw bedrijf en een potentieel belangrijk element in uw asielrelaas. Het mag namelijk van u verwacht worden dat u weet hoe uw bedrijf globaal gezien werkt. Ondanks uw zelfverklaarde belangrijke functie (zie supra) bleken uw verklaringen echter een aaneenschakeling te zijn van hypothesen en onwetendheden, hetgeen vragen doet rijzen bij uw beweerde belangrijke positie en grote verantwoordelijkheid binnen de firma al Hassanaat. Bijgevolg kan ook getwijfeld worden aan de problemen die u in die hoedanigheid als werknemer Al Hassanaat, beweert te hebben gekend.

Dit terzijde, de waarachtigheid van uw beweerde problemen wordt sowieso ondermijnd gelet op volgende vaststellingen.

Zo ontbraken in uw verklaringen aangaande uw problemen elke vorm van detail en bleven zij bijzonder op de vlakte. U wist eerstens niet wie u heeft bedreigd en kon zelfs niet aantonen dat uw problemen verband hielden met de milities. U een eerste maal gevraagd wie u kwam bedreigen, gaf u enkel de naam Mustafa Abu Jaffar. Of hij tot een bepaalde groepering behoorde, kon u niet zeggen (CGVS, p. 18). Verder opnieuw geïnformeerd naar wie u benaderd had, zei u ditmaal dat zij tot een militie behoorden, al wist u niet dewelke. Gevraagd waarom u dacht dat uw belagers tot een militie behoorden, zei u: 'wie gaat dat anders doen?' (CGVS, p. 21). Zij droegen burgerkledij, hadden een baard en hun gezichten beschreef u als 'afschuwelijk door de kwaadheid van god over hen' (CGVS, p. 21-22). Zij hadden u verder niets over zichzelf verteld en u wilde zich niet bemoeien met dergelijke zaken door extra vragen te gaan stellen (CGVS, p. 22). U kon gedurende de volledige duur van het gehoor geen concrete elementen aanbrengen ter staving van uw veronderstelling dat de mannen die u bedreigden militieleden waren en beperkte zich louter tot het beschrijven van verschillende uiterlijke elementen. Het spreekt voor zich dat zulks niet volstaat ter staving van uw bewering. Dat u bedreigd zou geworden zijn door leden van een militie, is derhalve slechts een vermoeden uwentwege dat op geen enkele manier hardgemaakt kon worden.

Hoe zij vervolgens zoveel van u te weten kwamen, kon u evenmin duiden. Gepeild naar hoe zij bij u terecht kwamen, legde u uit dat zij alles over u wisten, maar dat u niet wist hoe zij u bereikt hadden. U kon enkel vermoeden dat zij contact hadden met iemand die regelmatig het bedrijf bezocht, dan wel met iemand die in het bedrijf werkte. Maar opnieuw kon u hier niet dieper op ingaan. U wilde namelijk niemand beschuldigen gezien dit haraam zou zijn (CGVS, p. 25). Rekening houdende met uw eerder vastgestelde onwetendheid met betrekking tot het bedrijf en de twijfels inzake het belang van uw functie, rest daarenboven de vraag waarom zij u zouden benaderen indien zij eigen handlangers in het bedrijf zouden zitten hebben. Dient voorts te worden vastgesteld dat u wederom niet verder komt dan het uiten van loutere vermoedens die op geen enkele manier gestaafd worden door concrete elementen.

Verder kon u ook niet verduidelijken om welke reden zij van u eisten de diepvriezers uit te schakelen. Gevraagd naar hun doelstelling, verklaarde u hun hoofddreden of doelwit niet te kennen. Hun actie diende ofwel om het bedrijf verlies te laten lijden of om verrotte goederen naar de gevangenen te laten versturen (CGVS, p. 22). Opmerkelijk is hier wel het feit dat u nadien moet toegeven niet eens te weten of de goederen die op 10/8/2015 geleverd werden en die u vervolgens, mits het uitschakelen van diepvriezers moest vernietigen, wel bedoeld waren voor de gevangenen (p. 22). Later duidde u ook nog op een derde optie, namelijk het schaden van de reputatie van het bedrijf (CGVS, p. 23). Waarom zij specifiek dat bedrijf zouden willen schaadden, wist u niet. U heeft er duidelijk het gissen naar en kon geen enkel van uw vermoedens concretiseren. Dat zij hun precieze bedoeling niet zouden willen prijsgeven en dat u daarover bijgevolg geen concrete info heeft, is enigszins te begrijpen. Maar dat u geen enkele informatie kon geven over de levering en / of het eventuele doelwit dat zij voor ogen hadden, is daarentegen weinig waarschijnlijk in geval van een waarachtig verhaal. Zo wist u niet waar de levering van 10/08 moest belanden, noch of die levering al dan niet voorzien was voor gevangenen (zie supra). U rechtvaardigde uw onwetendheid door te stellen dat u niets te maken had met het binnenbrengen en wegbrengen van goederen en dat dit niet uw taak was (CGVS, p. 22). Dit vormt uiteraard geen afdoende verklaring. Hoe dan ook, vermits het belang dat de vermeende militieleden hechtten aan het vernietigen van een welbepaalde levering en gezien de problemen die u omwille van uw nalatigheid in te gaan op hun eis gevolg zou gekend hebben, is het niet plausibel dat u niet het minste initiatief heeft ondernomen om u beter in te lichten over welke goederen waarheen dienden te vertrekken en uit te zoeken wat hun doelwit zou kunnen geweest zijn. Rekening houdende met het feit dat u bovendien geen enkel zicht blijkt te hebben op welke levering waar werd bewaard en/of voor wie die bedoeld was, kan opnieuw geenszins worden ingezien waarom uw belagers zich specifiek tot u zouden wenden met de vraag een bepaalde levering, i.c. de levering van 10 augustus, te vernietigen.

Hoe de militie voorts nog de dag zelf, vlak na het einde van uw werkdag, te weten kwam dat u de diepvries niet had uitgeschakeld en hun eis naast u had neergelegd, verklaarde u dat dit het geval kon zijn omdat iemand dat aan hen gezegd had, of omdat u hun telefoontjes niet beantwoordde (CGVS, p. 25). Op geen enkel moment kon u enigszins duiden wie deze mannen dan wel zouden zijn. Andermaal kan daarenboven de vraag gesteld worden waarom zij u zouden contacteren en betrekken bij hun zaak terwijl zij compagnons binnen de firma zouden hebben.

Tot slot was u ook niet eenduidig wat betreft de feiten die zich voordeden na uw vlucht van uw werkplaats naar uw vriend A.(...) T.(...). U verklaarde dat uw vader u belde met de boodschap dat de onbekenden u thuis, bij uw grootvader en bij uw vrienden kwamen zoeken. Na deze telefoon heeft u uw gsm afgesloten (CGVS, p. 21). U gevraagd hoe uw vader wist dat de militie u ging zoeken bij uw vrienden, verklaarde u dat uw vrienden misschien bij uw vader waren langs geweest. Gepolst waarom zij u niet rechtstreeks zouden contacteren, repliceerde u dat zij misschien gebeld hadden maar dat uw telefoon uitgeschakeld was. U erop gewezen dat u uw telefoon pas uitschakelde na de telefoon van uw vader, confirmeerde u dit (CGVS, p. 26). Dat uw vrienden u dus zouden proberen bellen hebben vooraleer zij bij uw vader langsgingen en vooraleer uw vader u belde, kan dan ook niet kloppen. Bovendien heeft u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord gerept over het feit dat u ook bij uw grootvader en bij uw vrienden zou zijn gezocht (zie vragenlijst CGVS).

Uit bovenstaande blijkt dat u de vragen keer op keer beantwoordde met 'ik weet het niet', 'ik vermoed' en 'misschien'. U kon op geen enkel moment zekerheid of duidelijkheid bieden, en dit zowel op het vlak van de werking van het bedrijf als op het vlak van de daders en hun bedoelingen. Uw ontoereikende kennis over het geheel van voornoemde elementen doet dan ook de nodige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Naast uw erg vage verklaringen dienen er daarenboven enkele opmerkingen gemaakt te worden die de twijfels aangaande uw geloofwaardigheid verder doen aandikken.

Zo mag het vooreerst ten zeerste verwonderen dat uw belagers u op 5 augustus 2015 zomaar, zonder enige vermomming, thuis zouden hebben opgezocht en u direct zouden hebben ingelicht van hun plannen, dit zonder uw eventuele loyaliteit na te gaan. Er kan nochtans worden verondersteld dat zij vooreerst een duidelijk zicht zouden proberen krijgen op uw visie en houding ten aanzien van een eventuele samenwerking en alles in het werk zouden stellen om een eventueel falen van hun opzet te vermijden, alvorens hun plannen uit de doeken te doen. Dat zij niet zouden hebben stilgestaan bij de eventuele mogelijkheid dat u de samenwerking zou weigeren of zou doen alsof u akkoord ging met een samenwerking om vervolgens, via een list, hun plan te saboteren dan wel hen bij de autoriteiten te verklikken, is geenszins aannemelijk. Dat één van uw belagers u bovendien zijn naam en telefoonnummer gaf toen zij u de eerste keer thuis opzochten (CGVS p. 18 ev), is eens zo opmerkelijk.

Het mag bovendien sterk verbazen dat u niemand van het bedrijf geïnformeerd zou hebben over wat u meemaakte. Gezien u zelf aanhaalde dat u het vertrouwen van uw werkgever niet wilde kwetsen door het uitschakelen van de diepvriezers (CGVS, p. 22), is het eens zo onwaarschijnlijk dat u niemand inlichtte over het gebeuren. Gezien uw zelf verklaarde loyaliteit ten aanzien van uw werkgever en de firma, kan toch redelijkerwijs verondersteld worden dat u alles in het werk zou stellen teneinde te vermijden dat uw belager alsnog uw werkgever en de firma zou kunnen treffen. Dat de belagers mogelijks niet alleen u doch ook andere werknemers zouden hebben aangesproken om hen bijstand te verlenen bij de uitvoer van hun plan is immers niet uitgesloten. Ook al zou u voor uw vertrek niet de kans of durf gehad hebben om uw werkgever te verwittigen, blijkt dat u tot heden uw werkgever niet informeerde over hetgeen hem boven het hoofd hing, en eventueel nog te wachten staat. Nochtans had u onlangs nog contact met uw werkgever en dit in verband met het verkrijgen van een attest ter staving van uw tewerkstelling om uw asielaanvraag te staven. Uw baas zou u meermaals gevraagd hebben naar de reden van uw plotse vertrek en vroeg zelfs of iemand u had lastiggevalen. U besloot dit echter te ontkennen. U legde verder uit dat u vreesde dat er opnieuw problemen zouden ontstaan eens uw baas de feiten kende en dat dit een gevaar zou betekenen voor uw familie (CGVS, p. 17). Als verantwoordelijk persoon zou uw baas namelijk niet blijven zwijgen en de zaak heropenen (CGVS, p. 28). Waarom dit problemen voor uw familie zou kunnen veroorzaken is geenszins duidelijk. Dat uw werkgever bovendien bereid was u een attest op te sturen om uw asielaanvraag te ondersteunen terwijl u uw werk voordien zonder enige uitleg had verlaten en hem ook thans geen duidelijkheid geeft aangaande de reden van uw vertrek uit Irak en het feit dat u een asielaanvraag indiende, mag bovendien zeker verbazen.

Verder is het opmerkelijk dat u, nadat u op 5 augustus 2015 door uw belagers zou zijn aangesproken, nog gewoon naar uw werk bleef gaan tot 10 augustus 2015. U verklaarde nochtans dat u reeds schrik had toen u op 5 augustus 2015 door die mannen thuis werd benaderd (CGVS p. 20 en 21). Op 10 augustus 2015 besliste u bovendien, om na uw werk niet naar huis maar bij uw vriend A.(...)T.(...) onder te duiken, dit uit schrik omdat er iets zou kunnen gebeuren (CGVS p. 21 en 26). Indien u effectief vreesde dat er iets zou gebeuren, is het wel opmerkelijk dat u zich, reeds wetende dat u geen gevolg zou geven aan de eis van uw belagers om de diepvriezers uit te zetten, ook op 10 augustus 2015 gewoon naar uw werk begaf en geen rekening zou hebben gehouden met de mogelijkheid dat uw belagers u 's avonds, bij het verlaten van de firma, aan uw werk zouden opwachten om zich ervan te vergewissen of u hun opdracht had uitgevoerd.

Het mag voorts ook verbazen dat uw belagers geen concrete stappen meer ondernomen hebben om u te vinden sinds u op 10 augustus 2015 bij Ali zou zijn ondergedoken. U verklaarde weliswaar dat zij uw auto thuis in brand kwamen steken op 12 augustus 2015, doch, gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen aangaande de geloofwaardigheid van uw relaas, kunnen ook bij de waarachtigheid van deze gebeurtenis de nodige vragen worden gesteld. Wat er ook van zij, dat er daadwerkelijk een band zou zijn met het feit dat u niet inging op de eis van uw belagers de diepvriezers uit te schakelen, is geenszins aangetoond. Uw vader zou u hebben verteld dat hij één van de belagers herkende als de dader die uw wagen in brand stak. Het mag echter duidelijk zijn dat informatie verkregen op deze manier bezwaarlijk als objectief kan worden beschouwd. Bovendien stroken uw verklaringen dienaangaande niet met de inhoud van het politiedocument dat u inzake de brandstichting voorlegde. Immers, in tegenstelling tot uw verklaringen dat uw vader één van de daders herkende (CGVS p. 21), verklaarde hij voor de politie daarentegen dat hij **denkt** dat de onbekenden die u voordien benaderden betrokken zijn bij de brandstichting. Het mag bovendien ook ten zeerste verbazen dat uw

vader het in zijn klacht meermaals heeft over uw onbekende belagers, terwijl u nochtans verklaarde dat u van één van hen de volledige naam en telefoonnummer had gekregen (zie supra). Waarom uw vader deze gegevens niet meedeelde aan de politie, is niet duidelijk. Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat het loutere feit dat de politie uw vaders verklaringen noteerde geenszins aantoonde dat de feiten door uw vader aangehaald zich ook daadwerkelijk als dusdanig hebben voorgedaan. Bovendien blijkt het voorgelegde document louter een kopie te zijn waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde toegekend kan worden. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden (informatie dienaangaande in administratief dossier). Het door u voorgelegde politie-atteest kan aldus niet worden weerhouden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs van het feit dat uw auto in brand werd gestoken omdat u weigerde in te gaan op de eis van een aantal personen om de diepvriezers van uw werk uit te zetten. Andere aanwijzingen dat u, tot op heden, nog zou worden gezocht, kan u niet geven. Uit uw verklaringen blijkt daarentegen niet dat zich na de door u aangehaalde brandstichting van 12 augustus nog feiten voordeden dan wel dat u nog zou worden gezocht. Gepeild naar waarom uw belagers hun zoektocht gestaakt zouden hebben, verklaarde u dat u niet aanwezig was (CGVS, p. 28). Zij zouden namelijk geweten hebben dat u vertrokken was, zo stelde u (CGVS, p. 25). Geïnformeerd hoe zij dat wisten, vertelde u dat uw vriend Emir werd aangesproken in een husseiniya en dat naar u werd gevraagd door enkele jongelingen. U gaf echter aan dat deze jongelingen in de husseiniya niet slecht over u spraken en dat u daarenboven helemaal geen idee heeft of zij iets te maken hebben met de mannen die u benaderden (CGVS, p. 25). Dit blijkt dan ook geenszins een geldige verklaring voor hoe uw belagers zouden geweten hebben dat u vertrokken was en niet meer naar u zouden zoeken bij uw familie/ vrienden. Bovendien wonen uw ouders nog steeds in hetzelfde huis als voor uw vertrek uit het land (CGVS, p. 6) Het feit dat uw familie tot op heden op hetzelfde adres woont, er geen problemen kende en er ook geen aanwijzingen zijn dat uw belagers nog naar u zouden zoeken, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u de Commissaris-generaal niet heeft weten te overtuigen van de waarachtigheid noch de ernst van uw asielrelaas en dat u bijgevolg niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas konden bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat documenten slechts een bewijswaarde worden toegekend in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu niet het geval. Bovendien kunnen in Irak alle documenten gekocht worden (zie administratieve map). Uw tewerkstellingsattest toont hoogstens aan dat u voor het bedrijf al Hassanaat werkte maar legt verder geen enkel verband met uw asielrelaas. Bovendien wordt op geen enkele manier duiding gegeven omtrent uw zelfverklaarde grote verantwoordelijkheid binnen het bedrijf. Ook de prints van foto's van uw werk verduidelijken op geen enkele manier uw functie en de daarbij horende verantwoordelijkheden, noch uw vernoemde problemen. Uw overige documenten, uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, eerste pagina van uw paspoort, woonstkaart, voedselrantsoenkaart, rijbewijs en kieskaart, hebben tot slot enkel betrekking op uw identiteit en herkomst, hetgeen niet wordt betwist door het CGVS. De politieaangifte werd hierboven reeds besproken.”

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in het administratieve dossier en worden door de Raad overgenomen.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij haar ten onrechte verwijt geen enkel begin van bewijs bijgebracht te hebben ter staving van haar asielrelaas, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in de bestreden beslissing nergens wordt verweten geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar asielrelaas te staven. De argumentatie die dienaangaande wordt aangevoerd is dan ook niet relevant.

Waar verzoeker aangeeft dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op de arrestatie heeft gewezen omdat een dergelijke arrestatie een gangbaar feit is in Irak kan verzoeker niet aantonen dat dit feit aanleiding zou kunnen geven tot een nood aan internationale bescherming, aangezien hij zelf verklaarde dat hij dit voorval “als niets” beschouwde, iets wat deel uitmaakt van het dagelijks leven en niet als probleem werd aanzien.

Het argument dat hij op dat moment zestien jaar was en niet de capaciteit had om klacht in te dienen noch om te vluchten is dan ook niet relevant.

Met het betoog met betrekking tot het bedrijf waar hij werkzaam was en zijn functie dat hij daar had kan verzoeker zijn beperkte kennis niet verschonen. Ook al was verzoeker belast "met de supervisie van de ijskast" en niet met de voorziening van de gevangenen, dan nog acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker dermate weinig wist van de gevangenen die het bedrijf bevoorraade en de globale werking hiervan. Dat hij de namen van belangrijke medewerkers in het verzoekschrift kan aanhalen doet hier geen afbreuk aan. Het argument dat deze namen hem niet werden gevraagd tijdens het gehoor kan zijn onwetendheid over het bedrijf waar hij zogenaamd tewerkgesteld was niet verschonen.

Het betoog met betrekking tot de contacten met Abu Jaffar en de redenen voor het verzoek aan verzoeker is slechts gesteund op algemene beweringen en veronderstellingen. Verzoeker doet hiermee geen afbreuk aan de voorgaande concrete vaststellingen. Het argument dat zijn collega en baas vermoord werd op 27 december 2014 om onbekende redenen is evenmin bij machte om afbreuk te doen aan de gedane concrete vaststellingen. De vage stelling dat hij zijn werkgever niet heeft gewaarschuwd omdat hij niet wist "of hij vertrouwen in hem kon hebben en als de werkgever niet zelf in de zaak was verwickeld", is wederom gebaseerd op een veronderstelling, doch biedt geen afdoende verklaring waarom hij zijn werkgever niet heeft ingelicht.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de "kopij van de aankoop van de auto op 06 januari 2014 + Vertaling in het Frans", "Kopij van drie foto's van mijnheer Mustafa Abu Jaffar", "Kopie van een foto van zijn auto die werd in brand gestoken", "Kopij van het doodcertificaat + Vertaling in het Frans". De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken niet van aard zijn om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aanvraag worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan evenmin bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De drie foto's die verzoeker voegt van mijnheer Mustafa Abu Jaffar, bieden geen enkel bewijs van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovendien kan hieruit niet worden afgeleid dat de op de foto's afgebeelde persoon de genaamde Mustafa Abu Jaffar is. Ook de foto waarop louter een uitgebrande auto staat afgebeeld, kan verzoekers beweringen niet staven. Uit deze foto kan overigens niet worden afgeleid dat het om verzoekers auto gaat. Ook de gevoegde verkoopsovereenkomst van een voertuig biedt desbetreffend geen uitsluit. De "kopij van het doodcertificaat" van zijn collega bevat ook geen elementen die verzoekers asielaanvraag kunnen ondersteunen.

Bij de aanvullende nota die verzoeker ter terechtzitting neerlegt voegt hij foto's van de leden van zijn familie die door een aanval van groot geweld zijn getroffen en een medisch verslag van een ziekenhuis van Bagdad inzake zijn broer. Ook hier moet worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat de personen die op de foto's zijn afgebeeld familieleden van verzoeker betreft, noch dat het om hun beschadigde voertuig gaat. Wat betreft het medische verslag van het ziekenhuis stelt de Raad vast dat het om een zeer vage en volgens de verklaring van de vertaler moeilijk leesbare fotokopie gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan evenmin bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien wordt op dit verslag slechts de voornaam van verzoekers broer vermeld, hetgeen mede afbreuk doet aan de authenticiteit van het document.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen

dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem aangehaalde landeninformatie.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder middels een aanvullende nota van 7 maart 2017 en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" waarvan de referentie werd opgenomen in de bronnenlijst van de door verweerder bijgebrachte COI Focus "*Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016, en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Ook uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verweerder (COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*", van 6 februari 2017) kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.7. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF